

Publicatie

Auteur: R.T. Wiegerink
Verschenen in: Belastingblad 2026/327
Datum: Juni 2026
Titel: Heffingsambtenaar veroordeeld in proceskosten vanwege ongemotiveerde uitspraak op bezwaar

RECHTBANK ZEELAND-WEST-BRABANT 23 juni 2026, nr. BRE 25/3494 OZB

(Mr. I.M. Josten)
m.nt. R.T. Wiegerink

ECLI:NL:RBZWB:2026:5527

Heffingsambtenaar verzuimt om in beslissing op bezwaar in te gaan op het betoog van belanghebbende. Dat leidt tot een proceskostenveroordeling.

Uitspraak

in de zaak tussen
[belanghebbende] , uit
[woonplaats] , belanghebbende
en
de heffingsambtenaar van de
gemeente Oisterwijk, de
heffingsambtenaar.

Inleiding

1. In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van belanghebbende tegen de uitspraak op bezwaar van de heffingsambtenaar van 5 juni 2025.

1.1. De heffingsambtenaar heeft de waarde van de onroerende zaak [adres] (de woning) op 1 januari 2024 (de waardepeildatum) vastgesteld op € 815.000 (de beschikking). Met deze waardevaststelling is aan belanghebbende ook de aanslag onroerendezaakbelastingen (OZB) van de

gemeente Oisterwijk voor het jaar 2025 opgelegd (de aanslag OZB).

1.2. De heffingsambtenaar heeft het bezwaar van belanghebbende ongegrond verklaard.

1.3. De rechtbank heeft het beroep op 8 juni 2026 op zitting behandeld. Hieraan hebben deelgenomen: belanghebbende en zijn echtgenote en, namens de heffingsambtenaar, [gemachtigde] .

Feiten

2. Belanghebbende is eigenaar en gebruiker van de woning.

2.1. De heffingsambtenaar heeft de aanslag OZB opgelegd tot een bedrag van € 808,48.

Beoordeling door de rechtbank

3. Belanghebbende stelt zich op het standpunt dat de aanslag OZB moet worden verminderd, omdat hij niet de diensten geleverd krijgt die hij van de gemeente zou mogen verwachten. Belanghebbende wijst hierbij met name op defecte of ontbrekende straatverlichting, ondeugdelijke hemelwaterafvoer, de afstand tot de plaats waar het afval wordt opgehaald, de aanwezigheid van berenklaauw achter het perceel, en het niet woonrijp opleveren van de wijk. Verder wijst belanghebbende erop dat de uitspraak op bezwaar alleen ziet op de WOZ-waarde, terwijl het bezwaar niet gericht was tegen de WOZ-waarde.

4. De rechtbank overweegt dat artikel 220, aanhef en onderdeel b, van de Gemeentewet bepaalt dat ter zake van

binnen de gemeente gelegen onroerende zaken onder de naam onroerende-zaakbelastingen een belasting kan worden geheven van degenen die bij het begin van het kalenderjaar van onroerende zaken het genot hebben krachtens eigendom, bezit of beperkt recht. Ingevolge artikel 220c van de Gemeentewet is de heffingsmaatstaf voor de onroerende-zaakbelastingen de op de voet van hoofdstuk IV van de Wet waardering onroerende zaken voor de onroerende zaak vastgestelde waarde voor het kalenderjaar.

4.1. De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) de beslissing op bezwaar moet berusten op een deugdelijke motivering die uiterlijk bij de bekendmaking van de beslissing wordt vermeld. De heffingsambtenaar is in de uitspraak op bezwaar in het geheel niet ingegaan op de door belanghebbende aangevoerde grieven die zijn gericht tegen de OZB, maar is uitsluitend ingegaan op de vraag of de WOZ-waarde al dan niet te hoog is vastgesteld. Eerst in de beroepsfase heeft de heffingsambtenaar in het verweerschrift een standpunt ingenomen over het betoog van belanghebbende omtrent de OZB. Naar het oordeel van de rechtbank is de uitspraak op bezwaar niet deugdelijk gemotiveerd en is belanghebbende hierdoor gedwongen om beroep in te stellen. De rechtbank zal het beroep om deze reden gegrond verklaren en de uitspraak op bezwaar vernietigen. De rechtbank zal hierna beoordelen of de rechtsgevolgen van de vernietigde uitspraak op bezwaar in stand kunnen blijven.

4.2. Tussen partijen is niet in geschil dat de WOZ-waarde van de woning € 815.000 bedraagt. Gelet op deze WOZ-

waarde en het in 2025 in de gemeente Oisterwijk geldende tarief voor de OZB van 0,0992%¹ voor onroerende zaken die in hoofdzaak tot woning dienen, heeft de heffingsambtenaar de aanslag OZB tot het juiste bedrag opgelegd. Zoals de heffingsambtenaar ter zitting heeft toegelicht, is er geen mogelijkheid om voor de te betalen OZB een korting te verlenen. Belanghebbende heeft enkel gesteld dat een dergelijke korting op basis van landelijk beleid mogelijk zou zijn, maar heeft deze stelling niet onderbouwd.

4.3. De OZB is geen profijtbelasting, maar een algemene belasting waarvan de opbrengsten in de algemene middelen vallen. Het staat de gemeente vrij om de opbrengsten van deze algemene belasting vrijelijk aan te wenden voor specifieke doeleinden. De wijze waarop deze aanwending wordt vormgegeven, mag de gemeente zelf bepalen. Het is niet relevant in hoeverre belanghebbende profiteert van de besteding van de opbrengsten. De omstandigheid dat de gemeente volgens belanghebbende nalaat om bepaalde diensten aan hem te verlenen, brengt dus niet mee dat de OZB ten onrechte is opgelegd of verminderd moet worden.

4.4. Op basis van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de aanslag OZB terecht en niet tot een te hoog bedrag is opgelegd.

Conclusie

5. Het beroep is gegrond en de uitspraak op bezwaar wordt vernietigd, maar de rechtbank laat met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb de rechtsgevolgen van de vernietigde uitspraak op bezwaar in stand.

¹ Artikel 5, onderdeel b, van de Verordening op de heffing en de invordering van onroerende-

zaakbelastingen 2025 van de gemeente Oisterwijk.

5.1. Omdat het beroep gegrond is, moet de heffingsambtenaar het griffierecht aan belanghebbende vergoeden en krijgt belanghebbende ook een vergoeding van zijn proceskosten. De vergoeding is met toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht als volgt berekend.

5.1. Een deel van de door belanghebbende opgevoerde kosten heeft betrekking op de bezwaarfase. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een vergoeding van deze kosten, omdat een verzoek om vergoeding van deze kosten dient te worden gedaan voordat het bestuursorgaan op het bezwaar heeft beslist.²

5.2. Met betrekking tot de beroepsprocedure komt belanghebbende in aanmerking voor een vergoeding van zijn reiskosten. De rechtbank stelt de vergoeding van de reiskosten vast op € 15,60. De rechtbank merkt hierbij op dat de reiskosten van de partner van belanghebbende niet voor vergoeding in aanmerking komen. Belanghebbende heeft voorts recht op een vergoeding voor de verletkosten die hij heeft gemaakt om de zitting bij te kunnen wonen. De rechtbank stelt deze vergoeding vast op € 157,62 (3 uur à € 52,54 per uur). De proceskostenvergoeding bedraagt in totaal € 173,22.

5.3. De rechtbank ziet geen aanleiding om een proceskostenvergoeding toe te kennen voor de overige door belanghebbende opgevoerde kosten. Hiertoe overweegt de rechtbank dat het Besluit proceskosten bestuursrecht niet voorziet in een proceskostenvergoeding voor de eigen tijd die een belanghebbende heeft besteed aan het opstellen van processtukken en het bestuderen van een zaak.³ Ook de tijd die belanghebbende heeft besteed aan

het voeren van correspondentie komt niet voor vergoeding in aanmerking.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt de uitspraak op bezwaar, met instandlating van de rechtsgevolgen;
- bepaalt dat de heffingsambtenaar het griffierecht van € 53,- aan belanghebbende moet vergoeden;
- veroordeelt de heffingsambtenaar tot betaling van € 173,22 aan proceskosten aan belanghebbende.

Noot

De heffingsambtenaar heeft in deze zaak verzuimd om in de bezwaarfase te reageren op het betoog van belanghebbende. Dat betoog luidde dat de aanslag onroerendezaakbelasting moet worden verminderd omdat hij niet de diensten geleverd krijgt die hij van de gemeente zou mogen verwachten. De rechtbank verwerpt dat betoog omdat de onroerendezaakbelasting geen profijtbelasting is. Belanghebbende dient zijn klachten over de gemeentelijke dienstverlening op andere wijze aan de orde te stellen. Het feit dat de heffingsambtenaar in de bezwaarfase niet heeft gereageerd op het betoog, leidt echter wel tot een proceskostenveroordeling in beroep. De rechtbank past daartoe art. 8:72, lid 3, aanhef en onder a, Awb toe. Daarbij wordt de uitspraak op bezwaar vernietigd, maar laat de rechtbank de rechtsgevolgen van die uitspraak in stand. Een andere bepaling die in dit soort gevallen wordt toegepast is art. 6:22 Awb. Die bepaling voorziet in de mogelijkheid dat wordt voorbijgegaan aan een gebrek in een besluit als aannemelijk is dat de belanghebbende

² Artikel 7:15, tweede lid, van de Awb.

³ Hoge Raad 21 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX7940.

door dat gebrek niet is benadeeld. De maatstaf om vast te stellen of de belanghebbende door een dergelijke schending is benadeeld, is of zonder die schending een inhoudelijk andere uitkomst mogelijk was geweest. Ook bij toepassing van art. 6:22 Awb bestaat in de regel recht op een proceskostenvergoeding; zoals volgt uit HR 24 januari 2025, ECLI:NL:HR:2025:106, Belastingblad 2025/106 m.nt. J.M.J.F. Janssen (zie ook de noot van J.C. Scherff bij Hof Arnhem-Leeuwarden 11 mei 2021, ECLI:NL:GHARL:2021:4513, Belastingblad 2021/247). In het onderhavige geval zou toepassing van art. 6:22 Awb meer in de rede hebben gelegen. Inhoudelijk was er immers geen andere uitkomst mogelijk.

R.T. Wiegerink

